Brátán Erzsébet

Ami megtörténhet...

Publio kiadó

AMI MEGTÖRTÉNHET...

NOVELLA

Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

2011

Minden jog fenntartva!

Előszó

Kedves olvasó!

Könyvemmel próbálom bizonyítani, hogy minden spirituális, és még a legextrémebb helyzeteket is ki lehet használni a szellemi fejlődésre. Néhol választ kaphatunk a születés-halál misztériumára, az élet nagy kérdéseire őseink által megírt elméleteken keresztül.

Történetünk szereplőit magával ragadta egy gondolat, a mi lett volna, ha… Eme téma köré szövődik minden szál, több dimenzióban, több oldalról megközelítve a lehetséges lehetetlent, a végtelen sok variáció eshetőségét…

Főhőseink újdonsült barátnők, akik fergeteges kalandok közben kutatják Veronika eltűntnek hit nővérét, aki a születése pillanatában meghalt, hasznos segítőtársuk a két férj, Paula párja, Kurt, a nyomozó, és Henrik, a főorvos. Az ártatlan viccnek indult nyomozás során egy nemzetközi embercsempész banda tevékenységébe is belefutnak…

"Ami megtörténhet, az meg is történik."

Jó szórakozást, kellemes időtöltést kívánok!

A szerző

Három eset a végtelenből

Történetünk hősei a fővárostól távol, két szomszédos kicsi faluban nevelkedtek fel. Mindketten utolsónak érkeztek egy nagycsaládba, Léda az ötödik, Ármin a hetedik volt a sorban. A lány falujában rendezett búcsúbálon ismerkedtek össze, ahol az egész éjszakát végigtáncolták. Első látásra egymásba szerettek, nem is értették, addig miért nem vették észre a másikat. A fiú jóval éjfél után kísérte haza a lányt, kézen fogva andalogtak odáig, a kapuban pedig elcsattant az első csók. A lányos szülők nem tudtak aludni az idegességtől, felváltva lesték, mikor érkezik a legkisebbik gyermekük. Amikor meghallották a hangokat, azonnal kirontottak a lányuk elé, és rosszalló tekintettel betessékelték a házba.

A fiú attól szomorúan oldalgott haza gyalogosan a szomszéd faluba. Attól a naptól kezdve azonban levelekkel ostromolta Lédát, találkozót is kért, ahol az édesanya felügyelte a beszélgetést.

Néhány hónap múlva egy levélben közölte:

„Jövő vasárnap viszem a karikagyűrűket és a szüleimet háztűznézőbe.”

Léda ijedt meg a legjobban, még nem akarta lekötni magát, de a szülei rábeszélték.

- Kislányom, egy lánynak akkor kell mennie, amikor viszik, különben is huszonegy éves vagy, a faluban már vénlánynak számítasz! - aggódtak a szülők, hogy a nyakukon marad.

A négy idősebb sorsát rég elrendezték, a három fivére és a nővére már több unokával is meglepte a családot, egyedül Léda volt még

hajadon.

Így esett meg, hogy összeházasodtak.

Az ifjú pár a nász után elhagyta a szülőfaluját.

A munkalehetőség miatt Budapestre költöztek, ahol egy közeli barátjuk szerzett nekik albérletet, és segédmunkás állást egy üzemben. Amikor végre talált egy megfelelő szoba-konyhás házrészt, a főbérlő súlyos feltételeket szabott.

- Ide csak akkor fogadom be őket, ha nem lesz gyerekük, mert már nem bírom a babákat, öreg koromra nincs kedvem gyerekzsivajra ébredni! – jelentette ki a házinéni, és Bálint, a barát továbbította az üzenetet.

A pár rábólintott, miközben tudták, hogy Léda kismama, de arra gondoltak, az alatt a pár hónap alatt, amíg megérkezik a baba, biztosan találnak másik lakást.

Nem úgy történt…

Családot várva sehol sem sikerült albérletet találni. Minden főbérlő attól tartott, hogy gyerekkel együtt nem tehetnek utcára egy szegény ifjú párt, így jobbnak látták be sem fogadni őket. Ezt a tortúrát látva a házinéni megenyhült, mert közben jóravaló, kedves, rendes, dolgos, szorgalmas embereknek ismerte meg őket. Ott maradtak, és az évek során kölcsönösen megszerették egymást…

No, de ne rohanjunk ennyire előre…

Út az élet felé

Isten közelében, túláradó részeg örömben pörgött forgott egy óriási, végtelen, határtalan, mindent magába ölelő, soha el nem múló örökkévaló szivárványszínes fénylő energiagömb. Spirális karjaival átölelte a hatalmas univerzumot, mámoros angyali zenére táncot lejtett, és önfeledten szórta magából a szikrákat, akár egy csillagszóró. Minden szikra rendelkezett önálló és közös tudattal, egyek voltak, akár a tengerben a vízcseppek, a végtelen egység parányi egyéniségei, akik mindent tudtak egymásról, és önmagukról. A szilánkok örök körforgásban fátyolként hulltak alá a semmiből a semmibe, folyamatosan pulzáltak, távolodtak, közeledtek, távoztak, visszatértek, de mindez csupán látszat, illúzió volt, mert minden Isten gondolataiban történt.

Minden szikrát ugyanolyan természetes, feltétel nélküli szüntelen örök örömmel fogadott magába a forrás, mint amilyennel útjukra bocsátotta őket, hiszen valójában mindig is velük volt, sohasem hagyta magára gyermekeit, önmagát.

Úgy tűnt, mintha folyamatosan távolodnának, és hazatérve felolvadnának a közös szívben, a legmagasabb rezgésben, a szeretetben, hol újra lebeghetnek a mindentudás lét nemlét gyönyörében, de valójában sosem hagyták el a helyet, mindig is ott voltak, bár egy-egy pillanat erejéig a szikrák ugyan elpattantak, de azon nyomban vissza is tértek önmagukba. Öröktől fogva, örökké…

Egyik szikra, amint így megrészegülten táncolt szerelmetes boldogságában, az örök tündérörömben, hallott valami furát,

valami mást is, mint addig, de mégis ismerőset:

- Ember, ember… - a hang egyre jobban felismerhetővé vált.

- Ember, ember, születés… - és felderengett neki valami, mintha már végtelenszer megtörtént volna…

A hang körülötte lebegett, mindenütt ott volt, benne rezgett a levegőben és az átlátszó fénytestében. Aztán valami erő magával rántotta, ami olyan volt, mint egy szeretetteljes fényalagút, egyre csak húzta, csábította, ő pedig lebegett vele boldogan. Ahogyan távolodott a forrástól, határtalan léte egy kerek formájú kéklő energiagömbbe tömörült, és hat segítő energiagömb kíséretében suhant tovább a cél felé, miközben kirajzolódott előtte egy élet terve. A vezetője vele volt, tudta, mindig vele van, elválaszthatatlanok. Repesett az örömtől, és az újabb játék lehetőségétől, alig várta, hogy megérkezzen…

Próba

Hősünknek egészen váratlanul elállt a lélegzete, és zuhanni kezdett, átszippantotta valami egy sötét alagúton, azután erőteljes fény vette körül, hirtelen kitágult a tér, megszűnt az idő, lebegni kezdett, ideje sem volt felocsúdni, máris valami ismeretlen ismerős erő emelte tovább felfelé, egyre magasabbra, és magasabbra. Úgy rémlett, legutóbb szörnyen szenvedett, de hol van az már, talán igaz sem volt csupán az érzékei csalták meg? Határtalanul suhant a végtelen fénylő semmiben. Ragyogó fehér fényt látott, majd képek, és színes árnyak cikáztak előtte, amitől fantasztikusan boldognak érezte magát. Ha lettek volna könnyei, maguktól lehullottak volna. Ez az érzés annyira felemelő, és olyan boldogsággal teli módon övezte, átjárta minden sejtjét a legapróbb atomig, mintha feloldódott volna a mindenségben, hogy attól az összes kínszenvedés egy csapásra puszta emléknek tűnjön, mintha nem vele történt volna, elszállt, mint ami sohasem létezett… mégis mindenre emlékezett, de nem úgy, nem úgy, mint szokott…

Élvezte az érzéseket, a pillanatot, ahol a minden sűrűsödött össze benne, és általa. Láthatatlanul is gyémántkönnyek peregtek csodálatosan fénylő szemeiből, túlcsordult benne a létezés öröme, szirének dallamát hallotta lelki füleivel, és aranyló szikrázó fényben fürdött. Pörgött-forgott, táncra kélt az ősi gyönyörtől…

Az időtlen semmiben lebegés után egy csarnokba érkezett, ahol várta őt valaki. Igen, valaki, egy fénylő, lebegő, fehéren csillogó lepelbe burkolózott megnyugtatóan szeretetteljes, vibrálóan rezgő lény, akiről nem tudta eldönteni, hogy férfi e vagy nő, de az ott és akkor nem számított. Nem szólt hozzá, mégis önkéntelen felé

nyújtotta kékesen fénylő szellemkezét, ösztönösen tudta minden gondolatát. Érezte a sejtjeiben, a zsigereiben, ami egyszerűen körülvette őt, benne lebegett a levegőben, ez így természetes, mindig így volt, mindig így lesz.

„Az idő és a tér nem létezik, minden egyszerre itt van, most! Minden most van! Ez csodálatos!” - Remegett a boldogságtól, mert újra otthon lehetett, de a lény hívta őt, mennie kellett.

A szellemvezető lemutatott a fizikai világra, ahol Léda és Ármin a kicsi konyhában vacsoráztak.

A csinos, gömbölyded pocakú, alacsony, szép fiatalasszony sötétszőke haját óriási loknikban hordta, babaarca végtelen örömtől ragyogott, kék szemeiben az élet tengere csillogott. Ármin, a középmagas fiatal férj, a fekete haját hátra olajozta, zöldeskék szemében visszatükröződött az asszonya minden öröme. Földöntúli jókedvüket még a szegénységük sem tudta elvenni. Bár egy rozoga albérleti szoba adott otthont a kis családnak, és minden vagyonuk az volt, amit megettek, vagy magukra vettek, de a szívükben lángolt a szeretet, és ez hatalmas erőt adott az élethez.

A kicsi lélek átszellemülten, túláradó szeretettel nézte a párt, hiszen tudta, kik ők, öröktől ismerték egymást. Szíve repesett, és lényének minden szeretetenergiájával átölelte őket. Biztosan megérezték a suhanását…

- Én olyan boldog vagyok, hogy azt nem tudom szavakkal kifejezni! – ragyogott a nő szeme.

- Tőlem nem lehetsz boldogabb! – viszonozta a férfi.

- Mit gondolsz, fiú lesz, vagy lány? – kérdezte Léda.

- Nem tudom, én inkább fiút szeretnék, de tulajdonképpen mindegy… elsőre azért jó lenne, ha fiú születne! – mondta ki.

- Vajon milyen lesz, kire fog hasonlítani, rád, vagy rám? Milyen lesz majd anyának lenni?

- Még én sem tudom, milyen lesz apának lenni! – nevette Ármin – Apa és fia, esetleg apa és lánya… hm…

- Nekem mindegy, csak egészséges legyen! – sóhajtotta.

- Igazad van, mindegy, csak egészséges legyen! – bólintott rá.

- Akkor ezt megbeszéltük… Hamarosan úgyis megtudjuk, alig várom! – mosolygott huncutul.

- Én is… Alaposan meg fog változni az életünk! El tudod ezt képzelni?

- Még nem… Biztosan megváltozik! Sajnálom, hogy a szüleink olyan messze laknak tőlünk…

- Én is nagyon sajnálom, de azt megígérem neked, ha egy kicsit felerősödsz, hazamegyünk a babával együtt! Jó lesz?

- Igen! – ragyogott a nő szeme.

- No, és most figyelj! – nyúlt bele a zsebébe.

- Mire?

- Csukd be a szemed!

- Miért?

- Csak… Csukd be, és mindjárt meglátod!

- Jól van… - csukta le a pilláit.

- Nem ér lesni! – nézte meg a nő szemhéját, hogy rendesen becsukta-e a szemét.

- Nem lesek… - kuncogott.

- Oké… - nyögte a férfi, és a kezében lévő kis dobozkából remegő kézzel kivett egy fehér gyöngysort, és reszketeg ujjakkal a nő nyakára illesztette. Alig bírta bekapcsolni, olyan izgatott volt - Na, most már kinyithatod! – mondta, és odatartott egy kis tükröt.

- Istenem… de gyönyörű! Miért kaptam?

- Ajándék… mert a feleségem vagy, a gyermekeim édesanyja leszel!

- Még sohasem kaptam ajándékot… - csordultak ki a könnyei.

- Tőlem máskor is fogsz! – csókolta meg a férfi, miközben arra gondolt: „ha lesz rá elég pénzem”.

- Köszönöm… - rebegte.

- Jaj, majd’ elfeledtem! – nyúlt bele a zsebébe – Van hozzá egy ezüst gyűrű is, ugyanolyan fehér kővel! – vette elő.

- Csodálatos… pont jó rám… honnan tudtad, mekkora kell? – faggatózott, miközben az ujjára húzta, és nézegette.

- Lemértem a jegygyűrűt! – nevette.

- Furfangos vagy… Ez egy vagyonba kerülhetett, az ára most inkább másra kellett volna…

- Ne törődj vele, te ennél sokkal többet érdemelnél, kaptam egy kis jutalmat, sajnos, csak ennyi jutott…

- Köszönöm szépen, tőled kaptam először ajándékot…

- Mert szeretlek! Kimondhatatlanul…

- Én is… - suttogta - Menjünk aludni…

Elpakoltak, megfürödtek, és boldog békességben, összebújva elaludtak.

A szellemlény jelezte, hogy ez lehet a következő családja, ha ő is úgy akarja. A lélek tapasztalta, hogy a vezetője tudja, mire van szüksége, mégis érezte, szabad akaratából választhat, neki mindegy volt, szívesen részt vett ebben, vagy bármi másban.

Az élet ajándékát a kivételes lelkek kapták, akiknek ebben nem lehetett részük, mélységesen tisztelték az utazókat, és meghajtották előttük magukat...

A kiválasztott szívesen maradt volna az örök boldogság lebegő állapotában, ahol nem lehet érzékelni a nem létező időt, de rábólintott, még akkor is, amikor a lény megmutatta, hogy végtelen út van, végtelen lehetőség, ahol minden megtörténhet, és meg is történik, ám mind egy-egy másik síkon. Látta, átérezte a rengeteg szenvedést, amin keresztül kell mennie, hogy megtanuljon elfogadni, feltétel nélkül szeretni, a szeretetet átadni, elengedni a fájdalmat, más szemmel tekintsen mindenre, mire végigjárja az útját, a lét forgatagát, hogy újra visszatérhessen az örök szívbe, amikor többé már nem érdemes leszületnie. Ha végre sikerülne elfogadnia az anyagi világban rá várakozó örökös szenvedést, ráébredni, hogy önmagának okozza, és tisztában lenni eredendő önvalójával, egységben élni a biztos tudattal, a létezéssel, magával az egységgel, akkor visszatérhetne a Forráshoz… de ő még nem tartott ott. Amikor itthon volt, pontosan tudta, mit kellene tennie ott, de a feledés fátyla…

Vállalta…

Boldogan szállt alá, hogy újra érezzen, szeressen…

Abban a pillanatban meteorként csapódott bele egy kerek kis magba, aminek hatására majdnem mindent elfelejtett, amit tudott. Pedig nem fájt semmi, mégis hirtelen beszorult valahová, ahol mozdulni sem bírt, szűknek és nagyon kicsinek érezte a határait. Sikítani akart, ám akkor eszébe jutott, hogy ezt ő akarta így.

Amikor egy kissé hozzászokott a korlátaihoz, körülnézett, hol van. Nem látott semmit, sötét volt… végül a hangokból és a tompa árnyakból rájött, belebújt valamibe, ami magában hordozza.

Ismeretlen ismerős…

Fülelt, hangokat hallott… megpróbált fészkelődni, de túl szűk volt a hely… néhanap visszatért a fénybe, hogy erőt merítsen mindenhez, amit magára vállalt… olykor kívülről látta önmagát… aztán csend lett, néma csend… már nem hallott semmit… újra zuhant…

Felpattant a mag…

Sötétség… fény… illatok… hangok… érzések… meleg… hideg… szeretet… simogatás… gondolatok… az első korty levegő, mennyei ízű, ismeretlen, mégis ismerős.

Magára pillantott, és azt vette észre, hogy folyamatosan történik valami, mindig valami új, valami más… minden mozog és változik… egyfolytában… itt semmi sem örök… az idő megszületett… vele együtt…

Gyökeret eresztett, megfogant, anyaghoz ragadt… testet öltött a tudat… megteremtette a valóság illúzióját…

I. EGY

Léda az éjszaka közepén iszonyú görcsökre ébredt, a férje ész nélkül rohant telefonálni a mentőkért a sarki fülkéhez. Addig a házinéni minden szükséges holmit előkészített egy táskában. Köntöst és két hálóinget is adott kölcsön váltásnak. A mentő pár perc alatt kiért, és máris robogott velük a közeli kórház felé.

Az ügyeletes orvos, és a szülésznő sebtében előkészítette a szükséges helyet, és az eszközöket. A kismamát az ágyra fektették, ahol azonnal megindult a szülés. A baba felsírt, és megmutatták az anyának: kislány született.

A kínoktól elgyötört asszony mosolyogva nyugtázta a tényt, a gyönyörtől és a boldogságtól elszállt minden fájdalma, majd egy pillanatra elalélt.

A szülésznő végezte a szokásos teendőket. Lemosta a baba szemét ezüst kolloiddal, lekezelte a köldökzsinórt…

Azután egy rémült felkiáltás törte meg a csendet.

- Na, még csak ez hiányzott nekem! – ezután pár pillanatig síri csend honolt.

Az orvos beadott egy injekciót, amitől a kismama teljesen elkábult, hirtelen megindultak a lámpák a feje fölött, hányingere lett és zavarosan látott. Fények, és árnyak cikáztak a szemei előtt, minden olyan lett, mintha víz alól nézné, és nem vele történne. Ekkor odalépett a szülésznő, akinek az elnyúlt, és homályos körvonalai rajzolódtak ki előtte, és artikulátlan hangon, mintha víz alól beszélne, így szólt:

- Asszonyom, a gyereke halva született! Nagyon sajnálom, itt írja alá, hogy nem tart igényt a testre, úgy nem önnek kell neki temetést rendeznie! Tudja, ilyenkor odatesszük egy felnőtt lába mellé… - minden egyes szó tompán dübörgött a fejében, szinte kongott, fel sem fogta, mi történik, azt hitte, lidércnyomás az egész.

- Igen… én hallottam… felsírt… láttam… - nyögte kínjában.

- Elnézést asszonyom, sajnos, ön csak képzelődött, biztosan a fájdalomcsillapítótól, amit beadtunk! – mondta az elnyúlt fejű, homályosan imbolygó, bólogató orvos.

- Igen? – lehelte félálomban.

- Pihenjen nyugodtan, nem lesz semmi baj! – paskolgatta meg a karját az orvos.

Pihent, aludt… azt hitte, rémálom, pontosabban nem hitt semmit, mert öntudatlan kábulatban feküdt.

A folyosón várakozó férjnek azt mondták, halva született a baba, és nem mutatták meg neki, hiába kérte.

Másnap, amikor kiderült az igazság, együtt zokogtak szörnyű nagy fájdalmukban…

Léda végigküszködte a kórházi ottlétet, a szülés utáni összes tünettel, és a mellé szegődött hatalmas lelki fájdalommal együtt. A hatodik napon egyedül távozott, baba nélkül, rá sem tudott nézni a többiek boldog arcára. Folyton azon rágódott, vajon mi történhetett.

„Mit tett a szülésznő a babámmal? Megfojtotta, leejtette, kitörte a nyakát, véletlenül?”

Robotként tévelygett a világban, senki, és semmi nem tudta megvigasztalni. Azt hitték, örökre elemészti magát.

Miután csont soványra fogyott, képtelen volt dolgozni, és már enni sem volt hajlandó, az orvos receptre felírta a második gyermeket. A család attól tartott, hogy a másodikkal is úgy járnak, ezért féltek, de nem tehettek mást, Léda érdekében kötelező volt.

A következő is lánynak született…

Vele élték le hármasban a földi életüket, féltve óvták még a széltől is. Ez a túlaggódás rányomta bélyegét a lány egész életére. Iszonyú nehezen talált párt, mert a szüleinek senki sem felelt meg. Az újdonsült férj végül nem bírta a gyűrődést és magára hagyta őket a születendő kislánnyal…

Mikor újra a semmiben lebegtek, rájöttek, mi miért történt, ráismertek önmagukra…

Amikor Vivien eltávozott, a forrás ugyanolyan természetes, feltétel nélküli szüntelen örökkévaló örömmel fogadta magába, mint amilyennel útjára bocsátotta, hisz valójában mindig vele volt, sohasem hagyta magára önmagát, önnön kicsinyke darabját, csupán lehetőséget adott. Találkozott szeretteivel, és együtt felolvadtak a legmagasabb rezgésben, a szeretetben, a közös szívben, lebegtek a mindentudás lét nemlét gyönyörében.

Öröktől fogva, örökké…

II. KETTŐ

Sötétség… fény… illatok… hangok… érzések… meleg… hideg… szeretet… simogatás… gondolatok… az első korty levegő, mennyei ízű, ismeretlen, mégis ismerős.

Magára pillantott, és azt vette észre, hogy folyamatosan történik valami, mindig valami új, valami más… minden mozog és változik… egyfolytában… itt semmi sem örök… az idő megszületett… vele együtt…

Gyökeret eresztett, megfogant, anyaghoz ragadt… testet öltött a tudat… megteremtette a valóság illúzióját… ám történt valami… újra öntudatlanság, lebegés, fehér fény…

Haza…

A lélek túlságosan korainak érezte a visszatérést, pláne, amikor megpillantotta szellemvezetőjét, egyetlen pillanatig arra gondolt, hogy nem sikerült a küldetése. A csodálatos lény biztosította, hogy odalenn annyi volt a feladata, azt kellett megtapasztalnia. Semmi sincs véletlen, és ez a feladat, tapasztalás nem egyedül neki szólt, hanem a környezetének is.

Szinte végig sem gondolta a történteket, amikor már megint zuhant…

Lédával szirénázva száguldott a mentő a kórház felé. Öt perces

fájásai voltak, szélsebesen a szülőágyon találta magát, akkor döbbent le teljesen, amikor kiderült, ugyanaz az orvos - szülésznő páros az ügyeletes, mint az első gyermek születésénél. Ők is ráismertek, azt sem tudták, hogyan kedveskedjenek neki. Viharos sebességgel kinyomták belőle a gyereket, annak következtében szerteágazó gátrepedése lett, alig bírták összevarrni, de a megszületett kislány, aki ép, és egészséges lett.

Violának nevezték el, pont úgy, ahogyan az elsőt akarták.

Az orvos, és a szülésznő szokatlanul kedvesek voltak Lédához végig, amíg a kórházban tartózkodott. Szöget ütött a fejében a dolog, napról napra egyre biztosabban érezte, hogy valamiben bűnösök.

Amikor hazamehettek, abban reménykedtek, hogy jóra fordul a sorsuk, és nem lesz több hasonló csapás. Az asszonyt végre újra vidámnak látták, a kicsi lány elvarázsolta az életét.

Később született egy ikerpár, Andrea és Ágnes, ám az első babát akkor sem tudta elfelejteni, nap, mint nap eszébe jutott, felhőtlen boldogságára árnyékot vetett, hogy közben egyre azon tanakodott, mi történhetett. Nem tudta felfogni, hogy meghalt, vagy halva született, a szülésznő mondata miatt:

„Na, még csak ez hiányzott nekem!”

A felnövekvő gyermekei segítettek elméleteket gyártani, de soha életükben nem tudták meg az igazságot.

Bár már Viola gyermekkorában felmerült a sanda gyanúja, hogy esetleg ő lehet az első, de a feltevésen az egész családja őszintén nevetett…

Viola 87 éves korában, egy öregotthonban mozdulatlanul feküdt az ágyon, lebénult, se mozogni, se beszélni nem tudott, ápolásra szorult…

Legjobban azt sajnálta, hogy mindenki azt hitte, semmit sem tud magáról, nem hall, nem beszél, nem lát, ő mindent hallott, tudott, látott… de nem bírt már felelni…

A külvilággal való egyoldalú kommunikációja közben az érzékei óriásira kitágultak, mintha kiszabadult volna teste börtönéből, néha felülről látta önmagát, néha egyenesen minden oldalról, soha ilyen jól nem vette a reakciókat, mint akkor. Látott mennyei szépségeket, tündöklő fényeket, angyali lényeket, színpompát, rezgéseket, hallott csodálatos hangokat, angyali zenéket... miközben a körülötte lévők siránkoztak, ő a mennyekben repkedett...

Zuhanás…

Odaát látta, tudta, ő volt az első, igaza volt, a forrás pedig ugyanolyan természetes, feltételek nélküli szüntelen örökkévaló örömmel fogadta magába, mint amilyennel útjára bocsátotta, mindig vele volt, sohasem hagyta magára önnön kicsinyke darabját, csupán lehetőséget adott.

Találkozott szeretteivel, és együtt felolvadtak a legmagasabb rezgésben, a szeretetben, a közös szívben, lebegtek a mindentudás lét nemlét gyönyörében.

Öröktől fogva, örökké…

Otthon ismét látta a végtelen utat, a rengeteg lehetőséget, mely

egyszerre történik, több síkon, végtelen dimenzióban.

A szellemlénnyel ugyanúgy állt a pár fölött, mintha mindez meg sem történt volna…

Azután ismét önfeledten zuhant a feledés sugárzó kékfény fátylába burkolózva…

III. HÁROM

„Minden embernek több száz élete van, de csak egy, amit érdemes végig élni. Talán ez az, ne szalaszd el!

/kínai mondás/

Születés

A család egy energetikai rendszert képvisel, nem véletlen, hogy odaérkezünk. Tagjai azok is, akik meg sem születtek, esetleg félúton távoztak, vagy csupán kapcsolatba kerültünk velük. A szüleink, nagyszüleink, testvéreink, szüleink és nagyszüleink testvérei, és azok a családtagok, akik nem születhettek meg, sok esetben még a dédszüleink és az ő testvéreik is jelentőséggel bírnak a mi életünkre. A közös rendszeren belül a családtagjaink életét íratlan törvények mozgatják, a családnak elengedhetetlenül fontos szerep jut szellemi fejlődésünkben.

(Hellinger)

Vasárnap hajnalban Lédával szirénázva száguldott a mentő a

kórház felé. Öt perces fájások gyötörték, ideje sem maradt átgondolni a történteket, olyan hamar odaértek, szélsebesen a szülőágyon találta magát, ledöbbent, amikor kiderült, hogy ugyanaz az orvos - szülésznő páros az ügyeletes, mint az első gyermeke születésénél. Bizony, ők is felismerték, ezért ijedtükben azt sem tudták, hogyan kedveskedjenek neki, viharos sebességgel kinyomták belőle a gyermeket, aminek következtében súlyos gátrepedéseket szenvedett, számos varratot kellett elviselnie. Az orvosok, és a nővérek kínosan ügyeltek, hogy minden rendben menjen, semmi se jöjjön közbe, a született kislány ép, és egészséges legyen.

Veronikának nevezték el, úgy, ahogyan az elsőt akarták. Az orvos-szülésznő páros szokatlanul, sőt feltűnően kedvesek voltak a kismamával. Amíg a kórházban tartózkodott, valaki mindig körülötte sertepertélt, lesték minden kívánságát. Szöget ütött ez az anya fejében, sőt, egyre biztosabb lett benne, hogy valamennyire bűnösök az első gyermeke halálában. Túlságosan gyanúsan viselkedtek…

Amikor letelt a kötelező időszak, már vidámabban távoztak a kórházból, otthon az asszony új életre kelt, a kicsi lány széppé varázsolta, megédesítette a mindennapjait.

Nem sokra rá született egy fia, Péter, majd hamarosan még egy, Dániel, ám az első babát akkor sem tudta elfelejteni, nap, mint nap eszébe jutott, és azon tanakodott, mi történhetett. Nem hitte el, hogy meghalt, sőt azt még úgy sem, hogy halva született, a szülésznő mondata miatt:

„Na, még csak ez hiányzott nekem! Asszonyom, a gyereke halva született! Nagyon sajnálom, itt írja alá, hogy nem tart igényt a testre, úgy nem önnek kell temetést rendeznie neki! Tudja, ilyenkor odatesszük egy felnőtt lába mellé… ”

Az albérleti szobából egy vidéki telken épített kis házikóba költöztek, amire kölcsönt vettek fel, és kínkeservesen saját kezűleg újították, építgették, évről, évre toldozgatták, hogy mindenkinek jusson legalább egy különszoba. Mire a gyerekek felcseperedtek, egy egész kis udvarházzá nőtte ki magát.

A környezetváltozás, a rengeteg munka és a három gyermek sem hozta meg a teljes feledést. Léda továbbra is emlegette a halva született babát, aki úgy beilleszkedett a családba, mintha köztük élne, családtagnak tekintették. A gyermekek átélték ugyan az édesanyjuk fájdalmát, mégis számtalanszor nevetve segítettek különféle elméleteket gyártani. Akadtak egészen extrém ötletek is, de hát, annyi minden megeshet…

Léda és Ármin boldog megelégedéssel szemlélte csemetéik növekedését, folyton azon tanakodtak, melyik kire hasonlít jobban. Felismerték bennük a családi vonásokat, egészen a dédszülőkig visszamenőleg. Ilyenkor elszomorodtak, hogy az első gyermekük esélyt sem kaphatott az életre. Egy szép napon pedig azt vették észre, hogy mindhárman felnőttek…

A féltve őrzött Veronika középmagas, mahagóni barnás hajú, kékeszöld szemű lánnyá fejlődött, szemeit édesapjától, természetét az édesanyjától örökölte.

A két fiú külsőleg úgy különbözött egymástól, mintha nem testvérek lettek volna, Péter magas, feketés barna hajú, világoszöldes barna szemű, inkább az apjára hasonlított, Dani, a jóval magasabb, sötétszőke, kék szemű fiatalember pedig az édesanyjára. A családtól örökölt beidegződések és viselkedésformák azonban természetileg hasonlatossá tették őket,

ha megszólaltak, és nem látták, ki az, nem lehetett tudni, melyikük beszél.

A testvérek szorgalmas, okos, kitűnő tanulók lévén, kitartó munkával az értelmiségiek közé kerültek. Számtalanszor humorizáltak azon, hogy az analfabéta ősöket követően a harmadik generáció eljutott az egyetemig.

Veronika, és Péter egy osztályba jártak, a fiú ugyanis tíz hónappal volt fiatalabb a nővérénél, aki még az óvodában vesztett egy évet az októberi születése miatt. Kicsinysége, és gyengesége folytán a szülők annyira féltették az első baba miatt, hogy akkor sem engedték volna egyedül iskolába, ha nem év vesztes lett volna. Így azonban, hogy a jó erőben lévő Péter védelme alatt állt, nyugodtabban engedték útjára. A gimnázium után együtt tanultak tovább az orvosegyetemen. Dani két évvel később követte őket a sorban, de őt nem a gyógyítás, sokkal inkább a tanítás, a pedagógia érdekelte. A szülők büszkén hirdették, hogy három egyetemista gyermekük van, bár anyagilag nem volt egyszerű, de a kitűnő tanulók mindenütt megkapták az ösztöndíjat, így sikerült haladniuk a kitűzött céljaik felé.

Akkoriban bővítették egy nappalival a lakást, amit két szoba egybenyitásával oldottak meg. Amikor elkészült, annak örömére új ebédlőgarnitúrát, és egy hatalmas ebédlőasztalt vásároltak, ahol kényelmesen elférhet mindenki, azt tervezték, hogy az lesz majd a társasági életük középpontja. A gyerekek jót nevettek rajta, főleg, amikor kiszállították a helyszínre, és alig fért be az ajtón. Négy szállítómunkás szorgoskodott a behelyezésén, mire nagy nehezen sikerült a helyére állítani.

- Na, kérem szépen, ezt az asztalt nem sűrűn mozdítják el innen! – nevette a főnök az asztallapot veregetve, akinek az apjuk kifizette az árát.

- Nem is akarjuk! Örök darabnak szántuk! – felelte.

- Akkor viszont látásra, használják egészséggel! – köszönt el, beültek a teherautóba, becsapták az ajtót, és távoztak.

A három ifjú csodálkozva nézegette az új tárgyat.

- Minek akkora asztal, aminek a felét sem tudjuk körbeülni? – kérdezte Veronika.

- Édesapa! Ezért igazán fölösleges volt annyi pénzt kiadni… - helyeselt Péter.

- Hány személyes? - tudakolta Dani megnyomogatva, elég teherbíró-e.

- Huszonnégy ember fér el körülötte! – simogatta meg a fényes, barna, faragott lábú bútordarabot Léda.

- Úristen! Öten vagyunk!

- Most még… - dünnyögte Ármin.

- Jól fog ez jönni, ha mindenki családot alapított! – felelte Léda – Apátokkal úgy döntöttünk, hogy egy ilyen ebédlőasztal illik a felújított nappalinkba!

- Legalább mind elférünk mellette! – helyeselt az apa.

- Ez igaz… de hol van az még, mire mi családot alapítunk! – legyintett Dani.

- Eljön hamar… - bólintott az apja.

- Ma este felszenteljük! – jelentette ki Léda, és izgatottan kirohant a főzőfülkébe ránézni a sülő húsra.

- Felszenteljük… - bólintottak a többiek.

Vidám cseverészés közben elköltötték az első ünnepi vacsorát a

csodálatos új asztalon, amiből semmi sem látszott ki a 24 személyes fehér damaszt abrosz alól. A gyerekek persze azt is furcsállták, ezért az anyjuk elmagyarázta, miért terítette fel.

- Ezt az abroszt direkt erre a célra varrattam, és kizárólag ünnepekkor fogom feltenni, a mérete miatt, más esetben azt a felét terítem meg, amin éppen ülünk. Nem mindennapi kimosni egy ilyen darabot, hát még kivasalni! – nevette.

- Ez igaz… - bólintottak rá, és tovább folytatták a lakomát.

A szülők fájlalták, hogy az utódaik egész héten a kollégiumban tartózkodtak, ám annál nagyobb ünneppé váltak a hétvégék és az ünnepek, amikor mind összegyűltek az új családi asztalnál. Ilyenkor szó került az életükről, a tanulásról, a megélhetésről, ösztöndíjakról, és sok más egyébről, köztük az első babáról.

„Mi lett volna, ha élne?”

Az ifjak néha teljesen kiborultak ettől, úgy vélték, ők nem számítanak, mert a szülők, de legfőképpen az édesanyjuk egyfolytában az elhunyt után sóvárog.

A történet kapcsán Veronikában többször felmerült, hogy esetleg ő lehet az első, és ezt el is mondta a családnak az egyik vasárnapi ebédnél, amikor a desszertnél ismét erre terelődött a szó. Léda úgy mesélte el az elejéről a végéig, mintha mindenki most hallaná először. A fiúknak nem tetszett, csóválták a fejüket, összenéztek párszor, de tiszteletből végighallgatták, ám amikor Veronika megszólalt, végleg elpattant a húr.

- Arra gondoltam, lehet, hogy én vagyok ő, vagy ő vagyok én… – tűnődött.

- Jaj, édes kislányom… - lepődött meg az anyja.

Az apa pedig rosszallóan nézett az asszonyra, hisz többször megbeszélték, hogy ne emlegesse folyton a dolgot, mert még valamelyik gyerekben fájdalmat kelt, vagy mély nyomot hagy, de Léda nem tudott hallgatni, nem bírt uralkodni magán, ha eszébe jutott, mindig végigmondta.

- Hahaha! – nevettek fel a fiúk egyszerre a képtelenségnek tűnő ötleten.

- Miért nevettek? Nem lehet, hogy csak második nekifutásra sikerült testet öltenem? – háborodott fel.

- Ugyan, ne nevettess! Az nem lehetséges! Mindenki csak egy lehetőséget kap, egyszer élünk! Te pedig ne értékeld ennyire fontosnak magad! – torkolta le az idősebb öccse, Péter, majd miután elgondolkodott, folytatta - Azért azt én sem hiszem el, hogy bárki hazavinné egy másik pár ismeretlen halott csecsemőjét a saját halottja lábához tenni. Ti ezt elhiszitek?

- Biztosan kísérleteztek vele, vagy el akarták tűntetni a nyomokat! – mondta a kisebbik fivére, Dani.

– Na, de fiúk! – vágott szenvedő arcot az anyjuk.

- Mondasz valamit… - gondolkodott Veronika.

- Ugyan, hagyjátok már abba! – legyintett az apjuk.

- Édesapa! Azért ki kellene nyomozni, hátha anya végre megnyugodna! – méltatlankodtak.

- Ennyi év után nem tehetünk semmit! Ha akkor nem tettünk, most már túl késő… - mondta háborogva - Én feladom, ne beszéljünk róla soha többé! Ami volt, elmúlt, nem lehet rajta változtatni, akármeddig tépjük a szánkat!

- Apuci… hogy mondhatsz ilyet? – lepődött meg Léda.

- Mondhatok, belefáradtam… ne beszéljünk róla! – állt fel az

asztaltól és feldúltan elindult kifelé – Soha, de soha többé! – nyomatékosította, mielőtt kilépett az ajtón.

- Mi ütött apátokba? – csodálkozott.

- Talán igaza van… beszélgethetnénk másról… - felelte Dani.

- Miről? – kérdezte az asszony, mintha más téma nem lenne.

- Például a jövőről! – javasolta Péter.

- Ugyan! – legyintett az anya – A jövő még odébb van…

- A múltnak meg már régen vége! – nézett jelentőségteljesen a fiú – Apának igaza van!

- Neked mi jut eszedbe? – csodálkozott az anyja.

- Köszi az ebédet, ma is jól elcsevegtünk! – állt fel Dani.

- Mint mindig… a végén folyton ide lyukadunk ki… - morogta Peti, letette a szalvétáját és felállt.

- Pedig jó lenne tudni az igazságot… - révedezett Veronika.

- Mire mennél vele? Mi lenne, ha kiderülne, hogy tényleg meghalt, és a teste húszon valahány éve valahol egy orvosi laborban hever, mint kísérleti tetem? Vagy, ha kiderülne, hogy tényleg eltemették valahol, kiásnád? Mire mennél a válaszokkal? Mihez kezdenél az igazsággal? – kérdezett vissza az ajtóból Dani.

- Azt nem tudom…

- Na, látod! – bólintott.

- Akkor jobb lesz, ha tényleg abbahagyjuk! Szerintem ez már beteges! Túlfeszítettétek a húrt! – ment kifelé Peti.

- Milyen húrt? – kérdezte az anyja ártatlanul.

- A tűrőképesség húrját! Ennyi volt, és kész! Nem igaz, hogy

másról nem lehet beszélni egy ekkora családban, bármilyen téma felvetődik, a vége mindig ez lesz! – fortyogott.